

РЕШЕНИЕ

№ 41427

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8015** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Т. (S. T.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Р., с посочен адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 за издаване на виза тип „D“ по заявление от 28.05.2025 г. на Завеждащ консулската служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Инвокират се доводи за нарушение на чл. 6 и чл. 8 от ЕКПЧ и чл. 6 от АПК. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че С. Т. има сключен трудов договор с български работодател „Самспед“ ООД, което оправдава целта на планирания престой. Работодателят от своя страна е представил и изискуемите по Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) документи, които сочат ясно намерението на жалбоподателя да работи в страната. Проведена е успешна съгласувателна процедура с Агенцията по заетостта, която е валидирала сключения трудов договор, след като Дирекция „Миграция“ – МВР не е изразила отрицателно становище и не е прекратила съгласувателното производство. Твърди се, че в отказа липсва точно описание на фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да постанови оспорения акт. Не е посочено, каква е точно информацията, чиито анализ е довел до извода, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване и какви неверни данни е

декларирал. Тези обстоятелства лишават оспорващия да разбере, защо точно, поисканата виза му се отказва, за да може да организира пълноценно защитата си. В подкрепа на релевираните оплаквания са цитирани решения на АССГ и ВАС по сходни казуси.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат Р. поддържа жалбата по аргументи, изложени в нея. Не се претендира присъждане на разноски.

Ответникът не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрист А. е представено писмено становище, в което жалбата се оспорва. Твърди се, че в случая се касае за фиктивност на твърдените трудови взаимоотношения, като целта е да се заобиколи миграционното законодателство. Сочи се, че правото на достъп до територията на дадена страна не е субективно право и че държавните членки са запазили своя суверенитет в областта на миграцията и визовия режим.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С писмо рег. № 536400-44270 от 13.05.2025 г. Дирекция „Миграция“ – МВР е уведомила „Самспед“ ООД и Директора на Дирекция „К. отношения“, М., че за четири лица, граждани на Република Турция, между които и С. Т., има предоставен достъп да пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от три години. Лицата следва до 20 дни от получаване на това съобщение да подадат документи за издаване на виза тип „D“.

Със заявление, подадено на 28.05.2025 г. Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, С. Т., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на С. Т., издаден от компетентните турски власти, 2. Удостоверение за актуално състояние на „Самспед“ ООД, 3. Лиценз за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение, издадено от Министерство на транспорта на Република България на „Самспед“ ООД, 4. Удостоверение за липса на публични задължения на „Самспед“ ООД, издадено от Националната агенция за приходите. 5. Нотариално заверена декларация, подписана Р. Ф. А., че същата предоставя жилищен адрес на лицата С. Т. и И. Ъ., граждани на Република Турция, в собствения ѝ жилищен имот, находящ се в [населено място], област Шумен, [улица], 6. Полица за сключен договор за медицинска пътна застраховка за периода 10.06.2025 г. до 10.06.2026 г., с лимит на покритие 50 000 евро.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че трудовият договор и длъжностната характеристика са изготвени само на български език, което предполага неразбиране от кандидата на условията на труд и изискванията за длъжността. Налице са данни, че заявеният адрес на пребиваване е фиктивен. Целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставена е невярна информация с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 212/12.11.2024 г. на Временно управляващия Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с която Б. И., Завеждащ

Консулска Служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото е прието писмо № М-6-3549 от 02.10.2025 г., подписано от Заместник-председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), съдържащо информация по проведената съгласувателна процедура във връзка с подадено от С. Т., гражданин на Република Турция, заявление за издаване на виза тип „D“. В писмото са изложени установените факти, по време на проведеното пред Агенция по заетостта процедура по реда на чл. 15 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. ДАНС е констатирила, че работодателят „Самспед“ ООД е отказал да наеме български граждани или граждани на ЕС, или на държава член на Европейското икономическо пространство, поради обстоятелството, че за обявената позиция „шофьор“, публикувана в специализирана интернет базирана платформа, са кандидатствали само четири лица, но след проведено интервю не е постигнато съгласие относно работния график и условията на работа.

При проверката е констатирано, че трудовите договори и длъжностните характеристики са само на български език, което предполага, че наетите работници не разбират в цялост условията на труд и изискванията за длъжността.

Установено е, че С. Т. ще пребивава на адрес [населено място], област Шумен, [улица], на база получено съгласие от собственика на посочения имот, видно от цитираната по-горе декларация.

Според изложеното, налице са данни, за това, че кандидатът е упълномощил посредници, идентифицирани като лица, които срещу съответните суми осигуряват фиктивни основания за получаване на визи и разрешения за пребиваване на турски граждани, кандидатстващи приоритетно на основание чл. 24и и чл. 33п от ЗЧРБ. По-голяма част от кандидатите използват предоставените им разрешения и визи за работа в други страни членки на ЕС, използвайки територията на страната, като транзитен пункт.

Като доказателство по делото е приета и изпратена от Агенция по заетостта преписка, във връзка подадено от С. Т. заявление за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Видно от писмено становище № СМ-8211 от 06.03.2025 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта е изразено положително становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на С. Т., гражданин на Република Турция за длъжността „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)“.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен лично на С. Т. на 11.07.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 24.07.2025 г. (вх. № 25ПР-2896), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от

упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Б. И., Завеждащ Консулска Служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са правните основания - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ и са изложени кратки фактически основания – „трудовият договор и длъжностната характеристика са изготвени само на български език, което предполага неразбиране от кандидата на условията на труд и изискванията за длъжността. Налице са данни, че заявеният адрес на пребиваване е фиктивен. Целта и условията на планирания престой не са обосновани, предоставена е невярна информация с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР “.

В разглеждания казус е безспорно, че С. Т. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Съгласно ал. 4 на посочената разпоредба (в приложимата редакция към момента на подаването на заявлението за издаване на виза), заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване, срокът за подаване на заявлението е до два месеца преди изтичане на пребиваването му. При подаването на заявлението на заявителя се предоставя информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.

В ал. 5 на чл. 24и от ЗЧРБ са посочени всички документи, които следва да бъдат подадени със заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

Дирекция „Миграция“, извършва проверка на документите и в случай, че намери, че те са представени в пълнота и съдържанието им отговаря на изискванията за издаване на исканото разрешително, тя ги изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта. Заявленията и приложените документи се изпращат по електронен път и на Държавна агенция "Национална сигурност", която в срок до 14 дни изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (чл. 24 и, ал. 11 от ЗЧРБ, в приложимата редакция).

Съгласно чл. 19, ал. 3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, когато заявлението за виза е

подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п от Закона за чужденците в Република България, решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване само с ДАНС.

Според чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

След приключване на съгласувателната процедура, когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 11 и 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи (чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ).

В разглеждания казус Агенция по заетостта е изразила положително становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа” на С. Т., гражданин на Република Турция за длъжността „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)”, а ДАНС е изразила отрицателно становище, видно от изложените в писмото мотиви.

Вярно е, в разглеждания казус, че формално са налице съответните законови основания за издаване на искани административен акт, но от друга страна не може да бъде пренебрегнато и становището на ДАНС. Същото е изготвено след анализ на множество фактори, като статус на работодателя, проучвания на лицата, предоставящи имоти, където е заявено, че ще се извършва пребиваването и информация, придобита чрез обмен с партньорски служби в Европейския съюз. Съгласно чл. 4, т. 14 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани със миграционни процеси.

Направеният от ДАНС анализ е дал възможност на агенцията да изрази отрицателно становище, което е отразено в Националната визова информационна система и е дало основание на компетентния административен орган да постанови оспорения отказ за издаване на виза.

Съдът, обсъждайки в съвкупност събраните доказателства не може да не се съгласи с мотивите, изложени в отказа, а именно, че в случая информацията относно целта и условията на планирания престой е ненадеждна и неубедителна.

Безспорно е, че дружеството, при което С. Т. е следвало да работи е имало издаден лиценз за извършване на превоз на товари за чужда сметка и С. Т. е следвало да изпълнява длъжността „шофьор”. От друга, нито в представените пред Агенцията по заетостта документи, нито в преписката по подаденото заявление за издаване на виза, има данни за конкретно извършване на дейности по обществен превоз на товари от „Самспед” ООД.

Налице е декларация за наети през последната година от дружеството лица, но в същата липсва указание на каква длъжност са били назначени те и дали са изпълнявали задължения като шофьори на тежкотоварни автомобили, във връзка с осъществяването на международно превози.

Няма и доказателства за това с какви транспортни средства „Самспед“ ООД извършва твърдените превозни дейности – със собствени или с наети. Не са представени и доказателства за наети транспортни бази, сервиси или работилници, където се извършва обслужване на тежкотоварните автомобили.

В обосновката, приложена към подадените документи пред Агенцията по заетостта, е посочено, че наемането на нови служители е обусловено от нараснал обем на поръчките, без да се посочва, какви поръчки се изпълняват, с какви транспортни средства, до кои държави (в случай, че превозите за международни) и т.н.

Най-важното обстоятелство, което поставя под съмнение целта и условията на планирания престой, според настоящия съдебен състав е, че по отношение на С. Т., липсват представени доказателства, че същият отговаря на изискванията на Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, т.е., че същият може да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил на територията на страната. Съгласно чл. 87 от този подзаконов нормативен акт, водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на следните изисквания: 1. да притежава свидетелство за управление, валидно за съответната категория МПС; 2. да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата; и 3. да притежава валидна карта за квалификация на водача по смисъла на наредбата по чл. 7б, ал. 5 от Закона за автомобилните превози.

В случая, за С. Т. е установено, че притежава единствено свидетелство за управление на тежкотоварен автомобил и никакви други документи, посочени в Наредбата, които биха му дали възможност да бъде назначен на посочената в трудовия договор длъжност и да изпълнява задълженията си според нормативните изисквания.

Изложените обстоятелства дават основание на съда да направи извод, че в случая наистина информацията, предоставена от жалбоподателя относно целта и условията на планирания престой е ненадеждна и неубедителна.

Според настоящият съдебен състав С. Т. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОХВЪРЛЯ жалбата на С. Т. (S. T.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Р., за издаване на виза тип „D“ по заявление от 28.05.2025 г. на Завеждащ консулската служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.